

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-2000

FESTA DE LA LLUM

Is 60,1-6
Ef 5,8-17
Jn 3,16-21

A la vida de Jesús hi trobem molts personatges. Alguns ens són molt coneguts; altres, no tant. Pot ser que entre aquests últims s'hi trobi Nicodem. I val a dir que és una figura important.

Nicodem no era pas del grup que habitualment anava amb Jesús, com ho podien ser els apòstols. Era, ens diu l'evangelista Joan, un dirigent dels jueus, fariseu, mestre de la Llei i membre del Sanedrí (el gran Consell de Jerusalem). Per tant, pertanyia a aquell partit, molts membres del qual més d'una vegada s'havien enfrontat amb Jesús. Però Nicodem no estava pas amb ells. De fet, sabem que era un home discret i honrat, amb ganes sinceres de conèixer la veritat, passant per sobre de partidismes de clan i de classe. La seva set de veritat el fa anar a trobar Jesús durant la nit per poder parlar amb ell. De nit, potser per poder parlar més tranquil·lament o potser per no ser massa vist dels seus; és igual. El diàleg amb Jesús no solament el devia interessar (ho veiem per les preguntes que fa), sinó que el va commoure. De fet, quan la relació de Jesús i les autoritats jueves es va començar a posar tensa, i el sanedrí el volia condemnar, va ser Nicodem qui va dir: *¿És que la nostra Llei permet de condemnar ningú sense haver-lo escoltat primer i sense saber què ha fet?*” (Jn 7,51). És el mateix Nicodem que, més tard, ja donat totalment a la causa de Jesús, el trobem preocupant-se perquè el Mestre sigui enterrat dignament (Jn 19,39).

Si m'he entretingut una mica a subratllar la figura de Nicodem és perquè el text que hem escoltat avui a l'evangeli és un fragment del diàleg que aquest fariseu va tenir amb Jesús. És d'aquest diàleg –tot ell profund i molt lluminós– una de les frases més boniques, més aclaridores i més esperançadores de l'evangeli. Diu Jesús: *Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. Déu no vol condemnar, vol salvar. Aquesta voluntat de salvació no sempre coincideix amb la nostra manera de fer. El mateix Jesús diu en aquesta ocasió: Quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que la llum... i no s'acosten a la llum perquè quedarien al descobert les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè les seves obres les fan segons Déu.*

Vosaltres, manresans, que esteu tan familiaritzats amb el tema de la llum i que estimeu tot allò que hi fa referència, ben segur que més d'una vegada us haureu preguntat com ha d'incidir aquest interès en la vostra vida. Jo crec que la resposta ens la donava sant Pau a la segona lectura: *Viviu com a fills de la llum. Perquè els fruits de la llum són bondat, justícia i veritat... Mireu, doncs, atentament –continua– com us heu de comportar; no sigueu insensats, sinó assenyats... Mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor*”. I vol que siguem llum i no foscor.

Els que ens trobem en aquest temple, no tots som iguals, no tots pensem de la mateixa manera; ni tenim el mateix origen; ni tan sols potser la mateixa cultura; fins podem

expressar de manera diferent de la nostra fe –la que sigui; i, amb tot, ens podem sentir plenament germans. La diferència és una realitat entre nosaltres; i diem que pot enriquir el conjunt. De la diferència, fins en podem parlar, sobretot teòricament, amb una certa complaença. Però aquesta simpatia per la diversitat pot canviar, quan ens toca més de prop allò que és diferent; llavors, per acceptar-ho ben francament es necessita aquella profunda convicció que va més enllà de les paraules fàcils. És aquest convenciment, i no les paraules, el que necessitem. Si uns no han pogut ser afavorits per uns dons i altres sí, mai aquestes diferències no han de ser motiu de rebuig i de recel; més aviat motiu de comprensió, d'admiració i –hi afegiria– oportunitat d'aprendre en el concret que la llum es pot descompondre en colors molt diferents, però que junts formen la claror que tots necessitem en la nostra vida personal més íntima, en la nostra vida de relació, en la convivència i solidaritat ciutadanes.

Si Déu ha enviat el seu Fill no per condemnar sinó per salvar, i per salvar tothom, no serem pas nosaltres qui, amb l'excusa d'unes diferències, cerquem arguments per deixar de banda els nostres germans. Jesús ens ha dit molt clar que el distintiu dels seus seguidors ha de ser l'estimació sincera. I no va posar límits ni condicions. Millor dit, sí, una: Que no estiméssim solament els que ens estimen, que això és molt fàcil, sinó que també estiméssim aquells que no ens estimen, aquells que ens persegueixen, aquells que tenen per mòbil la foscor. I quan som fidels a aquest manament, el respecte i l'estimació fan que “tots ens sentim un tros de tots”.

Enguany que s'ha confiat l'organització de les Festes de la Llum a AMPANS, és un motiu de més per mirar-nos amb simpatia i solidaritat tots aquells que saben trobar en la diversitat, sigui quina sigui, una font d'amistat, de comprensió, d'integració i de ple desenvolupament de les persones. El manament nou de Jesús: *estimeu-vos com jo us he estimat*, té en la vida personal i ciutadana moltes traduccions pràctiques. Una entitat que s'arrela en aquest principi, té la gran possibilitat de donar un sentit ple a tota la seva activitat.

Fa 655 anys que la Llum va arribar a Manresa. Llum reconciliadora, de perdó, que desfà conflictes, prometedora de vida. Enguany, que celebrem el jubileu del perdó i de la reconciliació, penso que per a tots aquesta festa representa un nou compromís d'entendre millor la misericòrdia de Déu i el seu desig de salvació per a tothom. Aquell crit d'Isaïes que hem escoltat a la primera lectura: *Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum... sobre teu resplendeix el Senyor*, no ens deixi indiferents. Mirem al voltant nostre: els signes de llum que hi ha al nostre món ens encoratgen a no defallir; els signes de tenebra que també hi ha ens han d'empènyer a ser encara més generosos i donats a les obres de la Llum. Perquè la foscor només pot ser vençuda per la Llum.

Si estem apassionats per la veritat i pel bé, si tenim dubtes, si volem conèixer millor Jesucrist i portar una vida honrada seguint el seu camí, fem com Nicodem: anem de nit a veure'l. En la quietud i serenitat del cor ens dirà paraules de vida eterna.

Abans d'acabar, vull felicitar-vos per la vostra festa. Aquesta commemoració us dona motius per engrescar-vos en la vostra vida cristiana i ciutadana. I vull confessar-vos que una vegada més m'impresiona recordar que la Llum va sortir de Montserrat. Santa Maria, bona mare per a tothom, per sobre de tota diferència, continuï essent ben generosa amb tots vosaltres. Ella ens ajudi també perquè Montserrat pugui irradiar sempre la llum del Crist, que és la llum de la reconciliació, del perdó i del sincer retrobament fratern.

P. Sebastià M. Bardolet

Manresa, Festes de la Llum, 21 de febrer de 2000.